

SARAH
MORGAN

EEN
ZOMER
IN
PARIJS

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *One Summer in Paris*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0986 5
ISBN 978 94 027 6466 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2022

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Grace

Grace Porter ontwaakte op Valentijnsdag, gelukkig getrouwd en zich totaal niet bewust van het feit dat dat op het punt stond te veranderen.

Beneden in de keuken legde ze plakken kaas op het brood dat ze een dag eerder vers had gebakken, stopte fruit en rauwkost in lunchtrommels en checkte haar lijstje.

Nummer vier op de lijst van vandaag: herinner Sophie aan het avondeten.

Ze keek op. ‘Vergeet niet dat papa en ik er vanavond niet zijn. Je avondeten staat in de ijskast.’

Haar dochter, Sophie, zat te appen met een vriendin. ‘Mmm...’

‘Sophie!’

‘Ik weet het! “Geen telefoons aan tafel”. Maar dit is dringend. Amy en ik schrijven een brief naar de krant over dat geplande bouwproject aan de rand van de stad. Papa heeft beloofd dat hij het zou publiceren. Het is toch niet te geloven dat ze het hondenasiel willen sluiten? Die honden gaan gewoon dóód; iemand moet iets doen, en ik ben die iemand. Zo. Klaar.’ Eindelijk keek Sophie op. ‘Mam, ik kan zelf wel mijn lunch maken.’

‘Zou je er dan ook vers fruit en groenten bij doen?’

‘Nee. En dat is waarom ik het liever zelf doe.’ Sophies glimlach deed niet alleen haar eigen gezicht maar ook dat van Grace oplichten. ‘En je klinkt steeds meer als Monica; een beetje eng wel, hoor.’

Haar dochter was een zonnestraaltje. Ze maakte de wereld warmer en lichter. Grace had zich jarenlang mentaal voorbereid op het moment dat Sophie zou beginnen te rebelleren, drugs

zou gaan gebruiken of dronken thuis zou komen na stiekeme feestjes met vrienden, maar dat was allemaal niet gebeurd. Het leek erop dat Davids familiegenen de overhand hadden in Sophie, en dat was een hele opluchting. Als Sophie al een verslaving had, dan was het wel aan goede doelen. Ze haatte onrecht, ongelijkheid en alle dingen die in haar beleving oneerlijk waren – vooral als het iets met dieren te maken had. Ze nam het op voor alle honden, met name voor honden die een miserabel hondenleven hadden.

Grace aarzelde niet om haar vriendin te verdedigen. ‘Monica is een geweldige moeder.’

‘Misschien wel, maar ik kan je één ding vertellen: wanneer we deze zomer in Europa aankomen, gaat Chrissie direct aan het patat-infuus als compensatie voor al die jaren dat ze van haar moeder nog geen frietje mocht aanraken.’ Sophie at het laatste restje van haar havermoutpap op. ‘Zei je iets over avondeten?’

‘Ben je vergeten wat het vandaag is?’ Grace sloot de lunchtrommels en zette er een naast Sophie neer. De andere stopte ze in haar eigen tas.

‘Valentijnsdag.’ Sophie kwam van haar stoel af en pakte haar lege kom. ‘De dag waarop bekend wordt dat niemand van me houdt.’

‘Papa en ik houden van je.’

‘Niet rot bedoeld, hoor, maar jullie zijn niet jong, cool en atletisch.’

Grace nam een slok koffie. Hoeveel zou ze moeten zeggen? ‘Is het nog steeds Sam?’

Sophies glimlach vervaagde, alsof er iemand aan een dimmerknop draaide. ‘Hij heeft iets met Callie. Ze lopen hand in hand rond. Ze kijkt me steeds aan met zo’n zelfvoldaan glimlachje. Ik ken Callie al vanaf mijn derde – ik snap niet waarom ze dit doet. Ik bedoel, iets met hem hebben, oké – vet irritant,

maar zo is het leven. Maar het is net alsof ze haar bést doet om me te kwetsen.'

Grace kreeg een brandend gevoel rond haar hart. Geen maagzuur, maar ouderschap. Als moeder was het haar rol om vanaf de zijlijn steun te bieden. Het voelde net alsof ze gedwongen was een heel slechte sportwedstrijd te bekijken zonder de geruststellende wetenschap dat ze in de rust weg zou kunnen sluipen.

'Ik vind het heel vervelend voor je, lieverd.'

'Ach, laat maar zitten.' Sophie zette haar kom in de vaatwasser, en ook de kom die haar vader erbovenop had laten staan. 'Het had toch geen kans van slagen. Sophie en Sam klinkt nogal suf, vind je niet?'

De pijn van haar dochter sloeg op Grace over en trok door haar buik.

'Binnenkort ga je studeren. Na een maand in Californië weet je vast niet eens meer dat Sam ooit heeft bestaan. Je hebt je hele leven voor je en alle tijd van de wereld om iemand te ontmoeten.'

'Ik ga hard werken, als beste student van mijn jaar afstuderen en daarna rechten studeren, zodat ik kan leren hoe ik mensen kan aanklagen die zich gedragen als kloot –'

'Sophie!'

'Eh... als niet erg aardige mensen.' Sophie grijnsde, hing haar rugtas over een schouder en streek haar lange paardenstaart glad over de andere schouder. 'Maak je geen zorgen, mam. Ik word knettergek van jongens. Ik wil geen relatie.'

Dat verandert nog wel, dacht Grace.

'Ik wens je een heel fijne dag, mam, en gefeliciteerd met jullie jubileum. Vijfentwintig jaar lang niet tegen papa schreeuwen wanneer hij zijn sokken op de vloer laat slingeren en zijn vieze bord boven op de vaatwasser zet in plaats van erin. Een hele prestatie. Zie je Mimi vandaag nog?'

‘Vanmiddag.’ Grace stopte haar laptop in haar tas. ‘Ik heb macarons gebakken, die kocht ze vroeger altijd in Parijs. Je weet wat een zoetekauw je overgrootmoeder is.’

‘Omdat ze tijdens de oorlog in Parijs woonde en geen eten had. Soms was ze te zwak om te gaan dansen. Kun je je voorstellen?’

‘Dat is waarschijnlijk de reden dat ze er met jou over praat. Ze wil niet dat je de dingen voor lief neemt.’ Ze opende de doos die ze die ochtend zorgvuldig had gevuld en liet de perfecte regenboog van rijen pastelkleurige macarons zien.

Sophie maakte een geluid dat leek op het gespin van een kat. ‘Wauw. Ik durf het bijna niet te vragen, maar zou ik...’

‘Nee.’ Grace deed de doos dicht. ‘Maar misschien heb ik er wel een paar bij je lunchpakket gestopt.’ Ze probeerde niet te denken aan de suiker, of aan de reactie die Monica zou hebben op de toevoeging van loze calorieën in een lunchtrommel.

‘Je bent geweldig, mam.’ Sophie gaf haar een kus op de wang, en Grace voelde een warme gloed door zich heen trekken.

‘Wil je soms iets van me, of zo?’

‘Doe niet zo cynisch.’ Sophie pakte haar jas. ‘Er zijn niet veel mensen die Franse les willen geven in een aanleuncomplex voor ouderen. Ik vind het superlief van je.’

Grace voelde zich een bedriegster. Ze deed het niet uit barmhartigheid, maar omdat ze de mensen leuk vond. Ze waren altijd blij om haar te zien. Ze gaven haar het gevoel dat ze iets waard was. Het was een beschamende gedachte dat ze op haar leeftijd nog zo naar bevestiging kon snakken. ‘Hun Franse club is het beste onderdeel van mijn week. Vandaag ben ik in het kader van Valentijnsdag wat creatiever geweest.’ Ze pakte de stapel menukaarten die ze zelf had ontworpen. ‘Het personeel gaat rood-wit geblokte kleden op de tafels in de eetzaal leggen. We gaan Frans eten, ik ga muziek draaien... Je kent je overgrootmoeder, dus er zal vast gedanst worden. Wat denk je ervan?’

‘*Oh là*, ik vind het geweldig klinken.’ Sophie grijsde. ‘Maar vergeet niet dat de vrienden van Mimi gemiddeld negentig jaar oud zijn. Je moet ze geen hartaanval bezorgen.’

‘Volgens mij heeft Robert een oogje op Mimi.’

‘Mimi is een vamp. Ik mag hopen dat ik op haar leeftijd ook zo ben. Ze kijkt altijd zo ondeugend uit haar ogen... Het was vast heel leuk dat ze bij jullie woonde toen je klein was.’

Het was levensreddend geweest. En dat was, uiteraard, ook de reden geweest dat Mimi bij hen was ingetrokken.

Het was een periode waar ze nooit met haar dochter over had gepraat. ‘Ze is er een uit duizenden. Je redt je wel vanavond?’ Ze checkte of de keuken netjes was. ‘Er staat een ovenschotel in de ijskast. Die hoef je alleen maar op te warmen.’

‘Ik ben achttien, mam. Maak je over mij maar geen zorgen.’ Sophie wierp een blik uit het raam toen ze een auto voor het huis hoorde stoppen. ‘Karen is er. Ik moet rennen. Doei.’

Tegen Grace zeggen dat ze zich geen zorgen moest maken, was hetzelfde als tegen een vis zeggen dat hij niet moest zwemmen.

Twee minuten nadat Sophie was vertrokken, trok ze haar jas aan, pakte haar sleutels en liep naar haar auto.

Na de verwarming aangezet te hebben, concentreerde ze zich op de rit.

Vier ochtenden per week gaf Grace Franse en Spaanse les aan brugklassers. Ze gaf ook bijles aan kinderen die extra hulp nodig hadden en onderwees af en toe volwassenen die hun spreekvaardigheid wilden verbeteren.

Ze nam de route die ze altijd nam, zag dezelfde huizen, dezelfde bomen, dezelfde winkels. Haar uitzicht veranderde alleen wanneer de seizoenen veranderden. Dat vond ze niet erg. Ze genoot van regelmaat en voorspelbaarheid. Ze vond het geruststellend en het gaf haar een gevoel van veiligheid om altijd te weten wat er stond te gebeuren.

Vandaag lag er een dik pak sneeuw buiten, de daken en tuinen waren helemaal wit. In deze uithoek van Connecticut bleef de sneeuw meestal wekenlang liggen. Sommige mensen omarmden dat. Grace was een van hen. Begin maart voelde de winter als een gast die te lang was blijven hangen. Dan verlangde ze naar zon en zomerjurken, blote benen en koele drankjes.

Terwijl ze zo dagdroomde over de zomer, hoorde ze haar telefoon overgaan.

Het was David.

‘Hoi, Gracie.’ Die stem van hem deed haar nog steeds smelten vanbinnen. Diep en schor, maar zalvend genoeg om de pijnen van het leven te verzachten.

‘Hoi, knapperd. Je was al vroeg de deur uit vanmorgen.’ *En je hebt je ontbijtbord op de vaatwasser laten staan.*

‘Ik heb veel te doen op het werk.’

David was redacteur van de plaatselijke krant, de Woodbrook Post, en had het de laatste tijd erg druk gehad door het verpletterende succes van het meisjestennisteam, de oprichting van een kinderkoor in hun county en een roofoverval op het plaatselijke tankstation waarbij er alleen een doos donuts en een fles rum waren buitgemaakt. Tegen de tijd dat de politie de dader had gelokaliseerd, was het bewijsmateriaal al geconsumeerd.

Wanneer Grace de krant las, werd ze er altijd weer aan herinnerd waarom ze in dit typische stadje van slechts 2498 inwoners woonde.

Anders dan andere journalisten, die wellicht grotere doelen voor ogen hadden, had David nooit ergens anders willen werken dan hier, in het kleine stadje waar ze allebei verliefd op waren geworden.

Zoals hij het zag, was hij de stem van de gemeenschap. Hij was niet alleen geobsedeerd door het nieuws, maar hij geloofde er ook heilig in dat de dingen die in hun stadje gebeurden voor

de mensen die er woonden het belangrijkste waren. Hij grapte vaak dat hij om een hele krant te vullen alleen maar een middagje bij een barbecue in iemands achtertuin naar de roddels zou hoeven luisteren. Hij was bevriend met de politiecommissaris en de brandweercommandant en er zodoende van verzekerd dat hij altijd alle belangrijke primeurs kreeg toegespeeld.

Natuurlijk waren er in de groentewinkel van Woodbrook, een plaatsje waar de meeste mensen nog nooit van hadden gehoord, meer primeurs te vinden dan in het dorp zelf, en dat vond Grace wel best zo.

‘Fijne Valentijnsdag en gefeliciteerd met ons jubileum.’ Ze minderde vaart bij het naderen van een kruising. ‘Ik verheug me al op ons etentje vanavond.’

‘Zal ik ergens een tafel reserveren?’

Het was echt iets voor mannen om te denken dat je op Valentijnsdag zonder planning vooraf nog ergens een tafeltje zou kunnen reserveren. ‘Heb ik al gedaan, lieverd.’

‘Goed. Ik zal vroeg thuiskomen. Ik kook wel even iets voor Sophie, dan hoef jij dat niet meer te doen.’

‘Ik heb voor eten gezorgd. De ijskast zit stampvol. Maak je geen zorgen.’

Er viel een stilte. ‘Je bent een supervrouw, Grace.’

Ze glunderde. ‘Ik hou van je.’

Er was in de hele wereld niets zo belangrijk voor haar als haar gezin.

‘Ik zal op weg naar huis nog even een cadeau kopen voor Stephens verjaardag. Hij zegt dat hij geen gedoe wil, maar ik vind dat we hem toch iets moeten geven, jij niet?’

‘Mee eens... daarom heb ik vorige week tijdens het winkelen iets voor hem gekocht.’ Grace wachtte tot ze een gaatje in het verkeer zag en sloeg af om bij de school te komen. ‘Het ligt onder het bed in de logeerkamer.’

‘Je hebt al iets gekocht?’

‘Ik wilde niet dat jij je hoofd erover hoefde te breken. Herinner je je die mooie foto nog, van Stephen met Beth en de kinderen?’

‘Die ik op de Summer Fair heb gemaakt?’

Ze zette haar auto op een lege parkeerplek en maakte haar veiligheidsgordel los. ‘Ik heb er een afdruk van laten maken en er een lijst voor gekocht. Ziet er geweldig uit.’

‘Dat is... attent...’

‘Ik heb er cadeaupapier omheen gedaan. Je hoeft er alleen maar je naam bij te zetten.’ Ze pakte haar jas en tas van de rijdersstoel. ‘Ik ben bij school, ik bel je later nog. Je klinkt moe. Ben je moe?’

‘Een beetje.’

Met een been uit de auto, aarzelde ze even. ‘Je maakt lange dagen de laatste tijd. Je moet het wat rustiger aan doen. Je hoeft niets te doen thuis, dus je zou misschien even moeten gaan liggen en wat uitrusten voordat we weggaan.’

‘Ik ben geen bejaarde, Grace.’

Zijn stem klonk ongebruikelijk scherp.

‘Ik probeerde je alleen maar te verwennen, meer niet.’

‘Sorry.’ De scherpe toon verdween. ‘Dat kwam er botter uit dan ik bedoelde. Er is veel te doen geweest de laatste tijd. Ik bel wel een taxi vanavond, dan kunnen we wat drinken bij het eten.’

‘Taxi is al gereserveerd voor zeven uur.’

‘Jij vergeet ook nooit iets, hè?’

‘Met dank aan lijstjes... dat weet je. Als ik mijn lijstjes kwijt-raak, is het gedaan met me.’

Ze bedacht dat als ze stierf, iemand haar takenlijstjes zou kunnen pakken en haar leven zou kunnen voortzetten alsof zij er zelf nooit was geweest.

Wat zei dat over haar? Een leven zou individueel moeten zijn,

toch? Zouden mensen die die lijstjes zagen iets over háár kunnen ontdekken? Zouden ze weten dat ze dol was op de geur van rozen en zich overgaf aan haar liefde voor Franse films wanneer ze alleen thuis was? Zouden ze weten dat ze tijdens het koken naar pianoconcerten van Mozart luisterde?

‘Is er iets waar je me wél voor nodig hebt?’

Grace lachte een glimlachje dat haar dochter vast zou vinden lijken op de vampachtige grijns van Mimi. ‘Ik kan wel wat dingen bedenken... Ik was van plan je ze later te laten zien.’

David beëindigde het gesprek en zij liep de school in, zwaaiend naar een stel ouders dat hun kostbare lading afleverde.

Vijfentwintig jaar. Ze was al vijfentwintig jaar getrouwd.

Ze gloeide vanbinnen van trots.

Lekker puh, universum.

David en zij vormden een perfect team. Ze hadden hun hoogte- en dieptepunten, zoals elk ander koppel, maar ze hadden alles samen aangepakt. Grace was geworden wie ze wilde zijn, en als er al een klein stemmetje was dat haar er bij tijd en wijle aan herinnerde dat ze diep vanbinnen iets heel anders was, negeerde ze dat. Ze had het huwelijk dat ze wilde. Het leven dat ze wilde.

De dag verdiende het om op een bijzondere manier gevierd te worden en ze had een tafel gereserveerd bij Bistro Claude, het chique Franse restaurant in het buurstadje. Claude kwam zelf uit Texas, maar hij had een gat in de markt ontdekt, een accent gecultiveerd en zijn restaurant gemodelleerd naar iets wat hij eens in een Franse film had gezien.

Zelfs Grace, een purist en francofiel, moest toegeven dat het een charmant tentje was. Ze zou Mimi er graag mee naartoe hebben genomen, maar haar grootmoeder ging niet meer zo graag uit eten.

Bistro Claude was de perfecte setting voor vanavond, want Grace had een grote verrassing gepland. De organisatie had veel

voeten in de aarde gehad, maar ze had er angstvallig voor gezorgd dat ze geen aanwijzingen of hints liet vallen. Gelukkig had David de afgelopen paar maanden lange uren gemaakt, anders zou ze haar onderzoek onmogelijk geheim hebben kunnen houden.

Ze duwde de dubbele deuren open en liep de school in.

De kinderen in haar klas hadden de leeftijd waarop alles wat met seks of romantiek te maken had als hilarisch dan wel ongemakkelijk werd ervaren, dus ze wist zo goed als zeker dat het onderwerp Valentijnsdag veel gegiechel zou opleveren.

Daar had ze zich niet in vergist.

‘We hebben een gedicht voor u geschreven, *miss*, om uw jubileum te vieren.’

‘Een gedicht? Wat ben ik toch een geluksvogel.’ Grace hoopte dat ze haar de gekuiste versie zouden geven. ‘Wie gaat het voorlezen?’

Darren klom boven op zijn stoel en schraapte zijn keel. ‘Vijfentwintig jaar, dat is een heel lange tijd. Zoveel jaren krijg je niet eens als je een crimineel leven leidt.’

Grace wist niet zo goed of ze moest lachen of liever haar gezicht in haar handen zou begraven.

Tegen de tijd dat het luncheon was aangebroken en ze weer naar het parkeerterrein liep, was ze uitgeput, en blij dat ze alleen maar in de ochtend werkte. Gelukkig zou de rit naar het aanleuncomplex waar haar grootmoeder woonde haar de tijd geven om een beetje bij te komen.

Het was een schilderachtige route die door boslandschappen en slaperige stadjes meanderde. In de herfst stond de weg vol auto's van toeristen die het in zonsondergangachtige kleuren gehulde gebladerte kwamen bekijken, maar nu waren de bomen en de glooiende heuvels bedekt met sneeuw. De weg volgde de kromming van de rivier, die de neiging had te overstromen wanneer de sneeuw smolt.

Grace reed langs het natuurreservaat, sloeg rechts af de straat in die naar Rushing River Senior Living leidde en parkeerde daar de auto.

Toen Mimi aankondigde dat ze had besloten hier te komen wonen, had Grace het een vreselijk idee gevonden.

Behalve een liefhebber van dans en alle mogelijke hedonistische levensgeneugten, was haar grootmoeder een gevierd fotograaf. Ze was met haar camera de wereld rondgereisd in een tijd dat dat voor een alleenstaande vrouw zeer ongebruikelijk was. Haar foto's van het naoorlogse Parijs hadden haar beroemd gemaakt, en Grace was altijd onder de indruk geweest van haar grootmoeders talent om de innerlijke worstelingen van mensen in een enkel beeld te vangen. Mimi's levendige, uitbundige persoonlijkheid stond in scherp contrast met haar donkere, atmosferische foto's van natgeregende straten, of stelletjes verward in een wanhopige omhelzing. De foto's vertelden een verhaal dat haar grootmoeder zelden met woorden deelde. Een verhaal van honger en ontberingen. Van angst en verlies.

Het laatste waar Grace rekening mee had gehouden, was de mogelijkheid dat haar bereisde, wereldse grootmoeder ervoor zou kiezen om in iets als Rushing River te wonen. Ze had geprobeerd haar op andere gedachten te brengen. Als Mimi de leeftijd had bereikt waarop ze niet meer goed voor zichzelf kon zorgen, zou ze bij Grace en David moeten komen wonen.

Mimi had volgehouden dat ze te veel hechtte aan haar onafhankelijkheid om bij andere mensen in te trekken, of ze nu haar geliefde kleindochter waren of niet. Ze had de betaling gedaan zonder Grace bij de beslissing te betrekken.

Dat was vijf jaar geleden, maar Grace had al na een paar bezoeken begrepen waarom haar grootmoeder voor die plek had gekozen.

Het was een waar toevluchtsoord. Op drukke dagen fanta-

seerde Grace er ook over om daar te wonen. Er was een fitnesscentrum met een zwembad, een kuuroord en een kapsalon, waar Mimi dol op was. Maar de mensen waren nog wel het beste aspect. Ze waren interessant, vriendelijk, en, met dank aan uitstekend management, was het complex een echte gemeenschap.

Haar grootmoeder woonde in een tuincottage met twee slaapkamers en keek uit over de gazons die naar de rivier leidden. In de zomer, wanneer de deuren en ramen openstonden, kon je het water horen stromen. Mimi had een van de slaapkamers ingericht als doka, waar ze nog steeds haar eigen foto's ontwikkelde. De andere kamer, haar slaapkamer, zag eruit als de kleedkamer van een danseres, compleet met spiegelwand en een barre waaraan ze haar rek- en strekoefeningen deed.

De voordeur ging al open voordat Grace haar hand omhoog had gebracht om aan te bellen.

‘Wat vind je ervan? *Je suis magnifique, non?*’ Haar grootmoeder draaide rond en greep onmiddellijk om zich heen op zoek naar iets om zich aan vast te houden. ‘Oeps!’

‘Voorzichtig!’ Grace greep haar hand. ‘Het is misschien tijd geworden om te stoppen met dansen. Straks verlies je je evenwicht nog.’

‘Als ik moet vallen, doe ik dat liever terwijl ik aan het dansen ben. Tenzij ik tijdens het seksen uit bed val. Dat zou ook acceptabel zijn – hoewel erg onwaarschijnlijk als de mannen hier niet wat pittiger worden.’

Lachend zette Grace haar tassen neer. Ze hield van de ondeugende blik in haar grootmoeders ogen. ‘Ik hoop dat je nooit verandert.’

‘Ik ben te oud om te veranderen en waarom zou ik ook? Als een mens ergens in moet excelleren, dan is het wel zichzelf zijn.’ Mimi streek haar jurk glad. ‘En, wat vind je ervan?’

‘Is dat de jurk die je droeg toen je in Parijs bij het ballet zat?’

Ze had foto's gezien van die tijd. Haar grootmoeder, onmogelijk delicaat, op spitzen met haar haar opgestoken. Volgens Mimi was half Parijs verliefd op haar geweest, en Grace geloofde zonder meer dat daar geen woord van gelogen was.

'Ik wist niet dat je die nog had.'

'Nee, dit is niet dezelfde jurk. Dit is een kopie. Mirabelle heeft hem voor me gemaakt. Ze is zo getalenteerd. Ik was destijds natuurlijk jonger en mijn benen waren niet zo schriel als nu, dus ze heeft hem iets langer gemaakt.'

'Je ziet er fantastisch uit.' Grace boog voorover en drukte haar grootmoeder een kus op de wang. 'Ik heb alles voorbereid voor de Franse Club. Ik moet het personeel nu gaan helpen alles klaar te zetten, maar ik wilde je eerst dit geven.' Ze overhandigde haar de doos met macarons, waar ze een mooi lint omheen had gestrikt. 'Ik heb ze zelf gemaakt.'

'Een zelfgemaakt cadeau is het allerbeste cadeau.' Mimi streelde het zijden lint. 'Ik had een paar balletschoenen met linten in precies deze kleur.' Ze opende de doos met een enthousiasme dat zelfs na negentig jaar op deze planeet nog niets aan jeugdigheid had ingeboet. 'Ze lijken precies op de macarons die ik altijd in Parijs kocht. Het leken wel juwelen, zoals ze daar in de etalage lagen. Ik herinner me een man die eens vroeg in de ochtend mijn appartement uit was geslopen om voor het ontbijt een doos van deze koekjes voor me te gaan kopen – we hebben ze in bed opgegeten.'

Grace vond het heerlijk om de verhalen over haar grootmoeders kleurrijke verleden te horen. 'Hoe heette hij?'

Had Mimi het misschien over de man die haar zwanger had gemaakt? Grace had meerdere malen geprobeerd haar grootmoeder over te halen om iets te vertellen over de mysterieuze man die haar grootvader was, maar ze liet er nooit iets over los.

Het was een scharreltje, was alles wat ze erover wilde zeggen.

Zoals gewoonlijk bleef haar grootmoeder vaag. ‘Zijn naam weet ik niet meer. Ik herinner me alleen de macarons.’

‘Je bent vreselijk, Mimi.’ Grace pakte de doos en sloot hem. Het was vreemd om niets te weten over haar grootvader. Zou hij nog leven?

‘Sinds wanneer is het vreselijk om te genieten van het leven? En waarom doe je die doos dicht? Ik stond net op het punt er een te pakken.’

‘Er is meer dan genoeg te eten in de Franse club. En er zijn nog veel meer macarons.’

‘Ik geniet graag van het moment.’ Mimi deed de doos weer open en pakte een koekje. Ze nam een klein hapje en sloot haar ogen. ‘Haal het allerbeste uit elk moment, en je zult nooit spijt hebben van het verleden.’

Grace vroeg zich af of ze aan Parijs dacht, of aan de man die haar macarons op bed had gebracht. Ze wist dat haar grootmoeder veel verhalen niet met haar had gedeeld en dat er tijden waren waar ze liever niet aan terugdacht. Dat begreep Grace wel. Ook zij had tijden gekend waar ze liever niet aan terugdacht.

‘Zijn ze goed?’

‘Uitmuntend.’ Mimi opende haar ogen en pakte haar jas en een zijden sjaal. Vandaag was de keuze gevallen op kobaltblauw. ‘Hoe gaat het met Sophie?’

‘Die is razend over de plannen om het dierenasiel te sluiten. Ze schrijft brieven en belt iedereen die maar wil luisteren.’

‘Ik heb bewondering voor iemand die bereid is om te vechten voor iets waar ze in gelooft. En dat is nog meer het geval als die iemand mijn achterkleindochter is. Je mag trots op haar zijn, Grace.’

‘Ik ben heel trots – hoewel ik niet zeker weet hoeveel van haar karakter ze aan mij te danken heeft. Ze heeft vooral Davids genen geërfd.’